

Publicerad 2006-12-09 00:31 av tieduptootight

Som en fortsättning på mina noveller om problembarn/vuxna, kommer här en om lilla Alex som ser på när hans mamma mördas.

Enjoy...

Överlev, och titta aldrig bakåt

Alex var en sådan människa som inte tålde att bli behandlad som skit. Han var stark i sig själv, men egoistisk och naiv. På sin fart upp emot toppen märkte han inte att han tryckte ner andra och kränkte dem med olika ord och hån. I lågstadiet var han klassens pajas, en som lärarna inte tyckte mycket om, men som eleverna var desto mer förtjusta i. Och redan i mellanstadiet var en sån som förförde tjejer och krossade hjärtan på alla nivåer. Han var en av de populära, en att tråna efter. Ingen tänkte egentligen på varför det var som det var, men de visste inte vad Alex visste. Alex visste, att det inte hjälpte att skrika, att smärtan inte försvann, även om den blev lättare att hantera. Men det gjorde inget, smärta var skönt. Att han var placerad i ett fosterhem var en sak, det visste ju alla, men anledningen hade Alex ensam inom sig. Hans mamma var död. Mördad. Framför hans ögon. På socialen visste de inte det, de hade trott att han var hos någon annan under tiden mordet skedde. Han höll det inne. Det hände att han hade mardrömmar, men det var inte att fästa sig vid. Alla hade mardrömmar, intalade han sig. Men innerst inne visste han att andras mardrömmar inte handlade om samma saker som hans. Han såg bild för bild blixtra förbi framför sig. Det var skrämmande, men på samma gång fascinerande. Lille tioårige Alex förstod inte att han borde skämmas, skuld känslorna kom först senare tillsammans med den spännande känslan att tycka om något förbjudet. Han hade älskat sin mamma, det hade han. Hon hade varit snäll mot honom och lekt med honom, inte ignorerat honom som den där mannen gjorde, han som ville att Alex skulle kalla honom pappa. Men en pappa skulle väl ta hand om sin familj, inte slå och splittra den?

”Vi måste vara starka”, hade Alex' mamma viskat till honom en massa gånger under kvällarna. ”Vi får inte visa svaghet, då blir sprickan större och större. Men vi måste böja oss, för den som inte böjer sig knäcks till slut!”

Alex bar hennes ord med sig i hjärtat, och inte för att han medvetet visste det, men hans undermedvetna sinne ruvade efter hämnd.

Åren gick, och Alex blev mer och mer besvärlig. Hans fostermamma, Charlotte, förstod inte vad hon skulle göra. Hon hade plöjt igenom bok efter bok om psykologi för att kunna uppfostra ett barn på rätt sätt. De hade en nära relation, fast än de inte ens var släkt. Alex var sexton och Charlotte trettiosju. Åldersskillnaden var tjugoett, Charlotte hade kunnat vara Alex' riktiga mamma, men hon var inte det. Båda två hade märkt det mer och mer sista tiden. Visst hade Charlotte agerat mamma till Alex i tretton år, men det var inte samma sak.

”Mamma, jag är hemma!”

Alex kallade henne mamma, och hon var glad för det, men för Alex var det bara ett ord.

”Älskling, vad skönt att se dig igen!” Sa Charlotte och kysste den bleka pojken på kinden. ”Jag har saknat dig så mycket, ska du veta!”

Alex suckade.

”Jag har bara varit borta i en vecka, hur ska det bli när jag flyttar hemifrån då?”

Charlotte skakade på huvudet med en bister min.

”Tala inte om det”

Alex skrattade till och hängde av sig jackan under Charlottes kritiska blick. Det var alltid här det började.

”Vad har ni hittat på under lägret då?”

Alex blick blev mörk och stämningen ändrade genast karaktär.

”Kutat”, sa han. ”Kutat, som vanligt”

Charlotte log lite överseende.

”Jamen, mer då? Ni måste ha gjort annat än att springa, eller?”

”Det var ett löpläger, för fan!” Fräste Alex och trängde sig förbi Charlotte i den smala hallen, och fortsatte in på sitt rum.

Charlotte sjönk ner i soffan med en missbelåten suck. Att hon aldrig lärde sig. För det första, Alex var tonåring; hans humör levde sitt eget liv och han kunde när som helst gå från fullkomlig lycka till deprimerad hjärtesorg. För det andra, hade han från den tidiga barndomen en massa men och obehagliga upplevelser från polisförhören efter sin mors död.

”Hade... förlåt, har hon några... (polisen valde sina ord väl) ovänner? Nej. Är du säker? Ja. Säger hon aldrig att hon är ledsen, eller hör du ibland att hon säger att det är någon som hade bråkat med henne? (Tvekande) Neej. Alex, vart var du i går kväll? (Darrande) Hos... hos... Mari. Vad gjorde du i går kväll? Lekte på gården och var hos Mari. Okey, det är bra så, nu ska du och Charlotte här gå hem till Charlotte, för mamma har rest bort ett tag och hon vill att du ska vara hos Charlotte.”

Att Alex redan då genomskådat lögnen visste inte Charlotte, men att han genomskådat den två år senare var ett faktum. Man kunde ju inte komma till sexårs och inte veta var mamma var, eller? Alex hade berättat att de andra barnen skrattade åt honom när han sa att mamma var bortrest och pappa borta, Charlotte räknades ju ändå liksom inte, de var ju faktiskt inte släkt. En flicka hade sagt att hennes pappa var död och att hennes mamma hade sagt det första året att pappa reste bort, och Alex lade ihop två och två, av vad Charlotte kunde döma. Det var inte riktigt så hon ville att Alex skulle få reda på sin mammas öde.

”Mamma är död va?” Hade han sagt när han skulle sova två dagar efter att han börjat sexårs.

Charlotte hade blivit helt ställd.

”Ja, det är hon”, hade Charlotte svarat.

Vad svarar man på sådant egentligen?

”Alex, öppna! Jag behöver prata med dig” skrek Charlotte och bultade på dörren till Alex' rum för att det skulle höras över Metallicas låtar.

Efter mångt om mycket vädjan från Charlotte öppnades dörren av en ledsen Alex med rödgråtna ögon. Charlottes modersinstinkt vaknade genast till liv och hon blev nästan frustrerad av att behöva lägga band på sina omsorger.

”Mamma”, sa Alex. ”Du är inte min mamma”

Sedan började han gråta, och lät sig villigt vaggas i Charlottes famn. Hon satte sig i Alex' obäddade säng med honom halvt i famnen och vaggade honom fram och tillbaka medan gråten ebbade ut i snyftningar.

”Jag vet att jag inte är din mamma, pojken min, men jag älskar dig precis som om jag var det. Det kan ingen ändra på, hjärtat. Det kanske känns som om du ersätter din mamma med mig, men det gör du inte, hon skulle förstå att du behöver någon vuxen att luta dig mot ibland”, sa Charlotte tyst till Alex.

Vissa delar upprepade hon igen för att stärka innebörden, och Alex slappnade långsamt av. Helt plötsligt blev han stel igen och började med skrovlig stämma:

”Jag såg det”

Charlotte skulle just fråga vad, men kom på att hon nog inte skulle pressa honom.

”Jag såg henne... såg henne... dö”, sa han med darr på rösten.

Han var gråtfärdig, men vägrade sluta berätta nu när han äntligen fattat mod att göra det.

”Han kom...”rösten svek honom.

Alex tog ett djupt andetag och började om:

”Han kom hem som vanligt en kväll och skrek att han skulle döda henne, men det hade han gjort innan också så vi tog det inte bokstavligt. Och mamma, hon brukade böja sig, men hon gjorde inte det den här gången, så han knäckte henne”

Charlotte förstod inte riktigt vad som menades med det Alex sa om att knäcka någon, men mindes svagt att hon hört det någonstans. Däremot förstod hon att Alex nu stod i begrepp att berätta något som under tolv år hade försvårat utredningen av mordet på hans mamma. Polisen hade länge trott att mannen låg bakom det hela, men han hade ett vattentätt alibi och kunde inte fällas. Men om nu Alex sett det hela, kunde saken få en annan riktning.

”Vem var det, hjärtat?”

Alex svarade inte med en gång.

”Pappa”, sa han sedan.

Charlotte rådbåkade sin hjärna. Enligt socialen var Alex' pappa bosatt i Storbritannien och hade för först tre år sedan fått reda på att hans före detta fru var död. Inte för att han brydde sig, han hade en annan familj nu, och det skulle förvåna Charlotte om han ens visste att han hade en son. Men om det inte var han, så måste det vara någon som bett Alex kalla honom pappa, eller kanske rent av tvingat honom. Alex hade massa ärr på kroppen som hon omöjligt kunde komma på hur han fått.

”Jag ser henne om jag blundar”, viskade Alex och stängde ögonen.

Klockan nio på kvällen kom Maria Hernandez' man hem och sköt henne. Hennes son Alex såg det hela men sprang ut på gården innan mannen tog fatt på honom. När mannen, Jakob Davidsson, låtsades komma hem, och larmade polisen, hämtade han in Alex och fick honom att svära på sin mors kropp att hålla tyst om vad han sett. Alex höll löftet tills hans samvete sa åt honom att berätta sanningen. Efter det slutade hans mardrömmar.

Jakob fick sexton års fängelse för mord, misshandel, försök till grov misshandel och grovt olaga hot.

Alex växte upp till en vanlig ung man, och gifte sig vid tjugioåttå års ålder med en kvinna som var två år yngre. De fick två barn, och Charlotte fick uppleva glädjen som farmor, även om det inte var hennes riktiga barnbarn.

När Jakob kom ut från fängelset levde han som vanligt i två dagar, tills han fick för sig att han skulle gå ut och supa. Han hittades en dag senare misshandlad till döds i en gränd, inte långt från sitt hem. Han var då sextiotre år gammal. Man kunde aldrig hitta en gärningsman för dådet, men ingen ansträngde sig mycket heller; ingen saknade mördaren. Alex togs in och förhöordes, men han var ren och skulle enligt hustrun ha sovit som en stock hela natten. Han var vid tidpunkten 34 år, och hade ett mycket väl ansett jobb, med kamrater som bedyrade hans oskuld. Han skrevs alltså aldrig ens in som misstänkt.

Men Alex\' undermedvetna var nöjt.

Alex hade fått sin hämnd.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren tieduptootight med Poeter.se id #6236 innehar upphovsrätten